

Schlüter var »uopmærksom«, men reservedatteren bærer ansvaret, siger han

Advokat Johan Schlüter kæmpede for sin frifindelse under sjette retsmøde i spektakulær sag om svindel for 100 millioner kulturkroner.

OPHAVSRET

JOHAN FEJERSKOV

Timevis tilbragte advokat Johan Schlüter på sin terrasse i lejligheden på Esplanaden i København og i sommerhuset ved Sjællands Odde.

Begge steder sad han og spejdede ud over vandet, paralyseret af den retssag, der var anlagt mod ham i Frankrig, og som gjorde hans liv til et »mareridt«.

»Det var ved at slå mig ihjel«, fortalte Johan Schlüter i Københavns Byret i går eftermiddag, hvor han sammen med sin tidligere partner og reservedatter er anklaget for svindel for over 100 millioner kulturkroner.

Advokaterne varetog i årevis millioner af rettighedskroner for producenter, skuespillere og andre i den danske film- og tv-branche.

For at forvalte pengene fik advokaterne cirka 10 procent af midlerne, men tog ifølge anklagen meget mere.

Bagmandspolitiet har undersøgt sagen i to år og har tiltalt advokaterne for »særlig grov« mandatsvig for at misforvalte rettighedshavernes penge.

Retssagen i Frankrig stod på i flere år, inden Schlüter i 2015 blev frikendt for de fleste forhold. Men den var en kilde til stor forstyrrelse, forklarede advokaten under sjette retsmøde.

»På grund af disse kaskade ting, jeg oplevede i Frankrig, var jeg meget langt nede. Jeg har sikkert været uopmærksom nogle gange«, sagde Schlüter.

Uopmærksom på, hvordan partneren Susanne Fryland drev forvaltningen af rettighedshavernes penge og økonomien i Johan Schlüter Advokatfirma og datterselskabet Registrering Danmark. Han overså derfor de grundløse regninger og den millionsvind, som han mener, Susanne Fryland har ansvaret for. Det var hende, der »svingede piskene«.

»Men Susanne Fryland sagde, at du bestemte alt«, indvendte senioranklager

ANKLAGET. Schlüter blev kaldt 'kongen af copyright', men er i dag anklaget for svindel med millioner af kulturlivets kroner. Tegning: Roald Als

Malene Stage Christensen. »Det havde været godt, hvis det var sådan«, svarede Johan Schlüter veloplagt. »Men sådan var det ikke«.

»Det er ikke rigtigt«

Advokaterne styrede rettighedskronerne. De stod for at fordele dem og havde adgang til at hæve penge og rykke rundt på de mange millioner, som fjernsynskanaler og andre distributører betalte for at

vide blandt andet danske film. Løbende sendte advokaterne regninger til rettighedshaverne for arbejdet med at forvalte midlerne.

Det er de regninger, som er sagens omdrejningspunkt, fordi anklageren mener, at der blev sendt alt for mange af sted. Et af de store spørgsmål er således, hvem af de to advokater der udformede dem? Og havde ansvaret?

Susanne Fryland har fremført under sin flere dage lange afhøring, at hun drøftede regningerne og økonomien med sin partner Johan Schlüter. Hun har sagt, at hun aftalte med Schlüter, hvor store beløb de skulle opkræve.

»Det er ikke rigtigt. Jeg har aldrig set en faktura. Jeg har aldrig givet en instruks

om en faktura. Jeg havde heller ikke fuldmagt til nogen bankkonto«, sagde han.

Anklagerne gav ikke så let op. »Jeg spørger alligevel igen. Har hun ringet til dig og spurgt, hvad kan vi tage?«.

»Nej. Jeg har aldrig kommanderet med noget i Registrering Danmark. Det var sådan fra 1992 til slutningen, at jeg aldrig nogensinde blandede mig«.

Der gik et sug gennem retssalen, da Susanne Fryland tidligere under sin afhøring forklarede, at hun sendte regninger til rettighedshaverne, når Johan Schlüter Advokatfirma manglede penge. Den forklaring havde anklageren ikke glemt. Og hun ville høre Schlüters forklaring.

»Det vidste jeg ikke«, sagde den anklagede advokat.

Fryland havde ikke bare været partner i Johan Schlüter Advokatfirma. Hun havde haft ansvaret for økonomien, sagde han.

»Det er meget magt«, konstaterede anklageren.

»Ja, det er det. Og man kan synes bagefter, at det var for meget«, svarede hovedpersonen.

Kritik af revisoren

Anklageren blev ved med at presse Schlüter. Kunne det virkelig passe, at han ikke var involveret?

Malene Stage Christensen vendte opmærksomheden mod en sms, der også tidligere har været fremme i retssagen. I beskeden skrev Schlüter til Fryland, at hun sad på »speeder og bremse« og måtte

SAGEN KORT

Schlüter-sagen

Advokat Johan Schlüter står i centrum af den formentlig største sag om svindel med kulturindustriens penge.

Sammen med advokaterne Susanne Fryland og Lars Halgreen er han tiltalt for svindel for over 200 millioner kroner.

De tre tidligere partnere i Johan Schlüter Advokatfirma tjente stort på at forvalte rettighedskroner til producenter i den danske filmbranche, men ifølge bagmandspolitiet tog advokaterne mere, end de var berettiget til.

styre tempoet. »Det var hende, der kørte, men sad du ikke ved siden af«, spurgte anklageren.

»Nej, det gjorde jeg ikke. Sådan var fordelingen ikke«.

Og sådan fortsatte det sjette retsmøde i flere timer. Kunne det virkelig passe, at Schlüter ikke havde været inde over regnskaberne i datterselskabet Registrering Danmark, der efter 2009 stod for det meste af arbejdet med rettighedskronerne?

Kunne det virkelig passe, at han ikke blev orienteret, da en revisor udtrykte »kraftig kritik« af regnskabschefen i Registrering Danmark i 2013?

»Jeg kan kun sige, at det husker jeg ikke«, svarede Schlüter.

På et senere møde med revisoren erindrede Schlüter ingen kritik af advokaternes måde at håndtere de mange millioner kulturkroner.

»De syntes, at det kørte, som det skulle. Bortset fra deres utilfredshed med Claus Nielsen«, sagde Schlüter med henvisning til regnskabschefen. Og problemet med ham var, at han ikke »var dygtig nok«.

Men anklageren var ikke færdig. Hun ville også høre, hvordan advokaterne gav besked til rettighedsforeningerne, når der var blevet sendt en regning og udbetalt penge for et stykke arbejde?

»Det fik de i virkeligheden ikke at vide«, svarede Johan Schlüter.

Og det gjorde Schlüter villig ingen nærmere overvejelser om, ville den undrende anklager gerne høre.

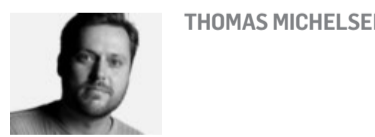
»Nej, for det havde kørt på samme måde siden 1992. Det var *business as usual*. Der var blanke påtegninger i 20 år«, svarede den anklagede.

jmf@pol.dk

Crazy brite sagde goddag og farvel med absurd musikteater

James Black kom ikke med forklaringer, mens et klaver fik slag, og musikere optrådte i gamacher.

KOMPONISTDEBUT

THOMAS MICHELSEN

James Black. Konservatoriets Koncertsal. Onsdag.

Det tog lang tid, før nogen turde klappe. Måske fordi publikum først ville være sikre på, at koncerten i det hele taget var slut.

For ganske vist var komponisten James Black skredet. Men det var ikke første gang i løbet af aftenen, at enten hovedpersonen eller nogle af hans musikere uden et ord bare forlod scenen. Vel at mærke som en kalkuleret del af i alt tre værker, der var lige så meget absurd teater, som de var kompositionsmusik.

Koncerten var den britiske komponist James Blacks farvel til Det Kongelige Danske Musik konservatorium, hvor han har uddannet sig. Samtidig var den hans god-

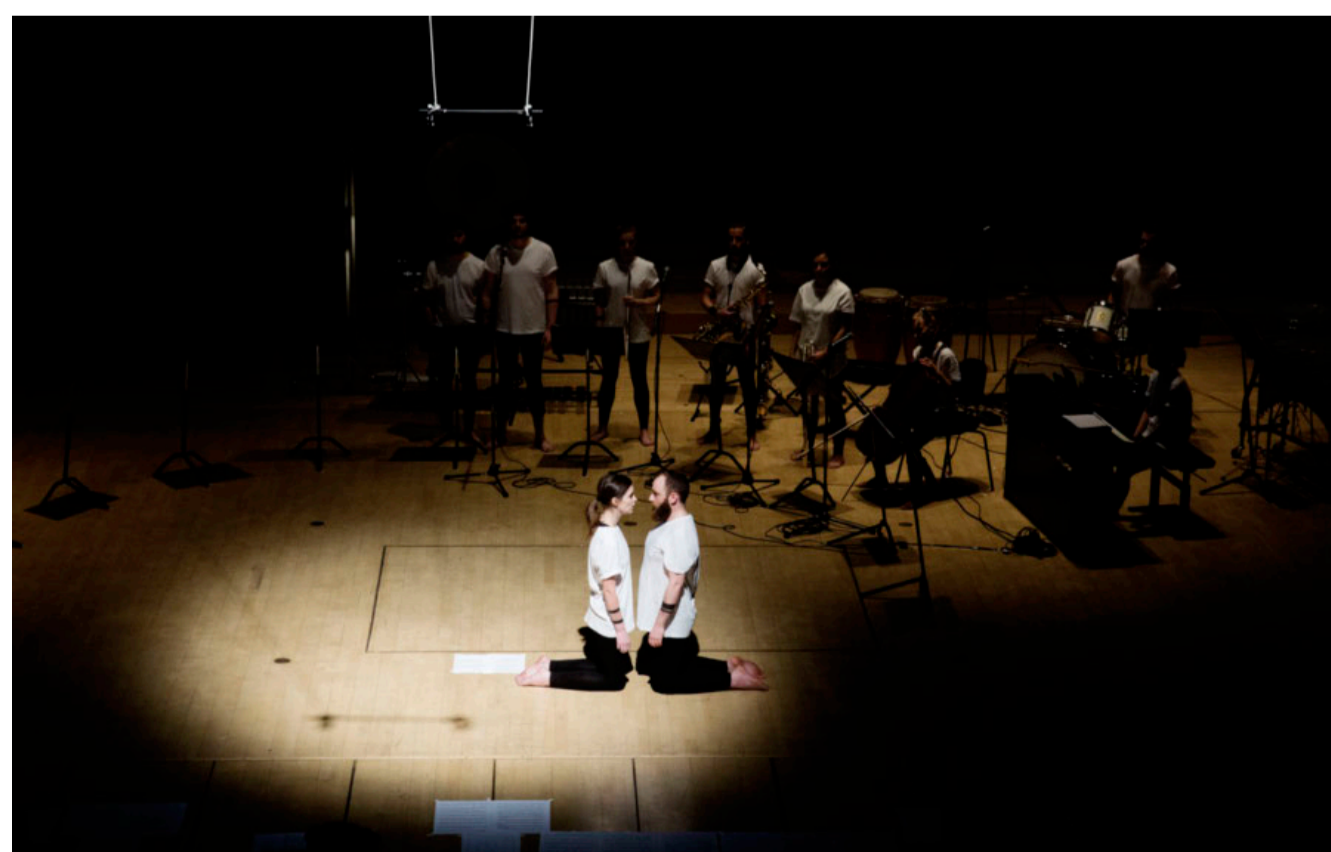
dag til det musikliv - herhjemme eller i udlandet - han skal ud og gøre usikkert. For Black forklarer ikke noget. Man må selv regne den ud.

Var han alvorlig, eller tog han pis på os? Var han ked af det eller skælmisk bag vildmandsskægget, når han i aftenens sidste og nyeste værk med den vidunderlige titel 'This piece will improve your life' brugte en stor del af tiden på at levere en grotesk forvrænget jazzkoncert, hvor han selv og en kvindelig musiker monotont musede og vrængede »I love my baby, and he loves me«, til de var nede på knæ.

James Black og de øvrige musikere på scenen var iklædt hvide T-shirts og sorte gamacher, som til et gymnastikstævne. Og så gik Black ellers i gang med at spille en gammel engelsk melodi på en hjemmelavet bastard af et instrument bestående af et saxofonmundstykke og noget af en trækbasun. Han gik tværs over scenen for at slå på en diminutiv gong. Igen og igen. Hen til gongen og tilbage igen for at spille keyboard med de bare tæer.

DER VAR GANG i en masse omhyggeligt indstuderede gebærder og hoftevik, alt sammen skrevet ind i noderne, inden klaret og kontrabas spassede ud, mens salens lysshow gik i selvsving.

Hovedpersonen sang »la-la-la« og »doo-doo-doo«, og de øvrige musikere simulerede et forvrænget højskole-poporkester. Black sang noget, der lød lidt afrikansk - hvis altså ikke det var en parodi på dansk? - og til slut skred han så. Så kunne vi selv om resten.

I KNÆ. James Black og en kvindelig musiker uropfører hans værk 'This piece will improve your life', hvor de monotont messer og vrænger »I love my baby, and he loves me«, til de er nede på knæ. Foto: Martin Lehmann

Det var herligt og absurd, et sted mellem Samuel Beckett og instrumentalteaterkomponisten Mauricio Kagel.

Det var også overraskende gammel-dags på Fluxus-måden. Som når en tango-kvintet i koncertens første del uden hjælp fra Black samlede sig omkring et opretstående klaver for at give lyde fra sig i satsen

'Feelin' fine!!!', inden de tæskede klaveret med trommestikker, så det også her endte med, at musikerne forlod scenen, mens kun pianisten og en ensom guitarist spillede den vemodigt opgivende slutsats 'Cracked' fra værket, der af en eller anden grund hedder 'Everything is gonna burn, we'll all take turns (I'll take mine too)'.

I alle aftenens tre værker arbejdede James Black med koreografi, der til dels erstattede den lyd, synet af instrumenterne skabte forventninger om. Sådan var det også, da han i sommer under festivalen Klang gik på scenen i Tivoli iført hvid smokingjakke og rabblede meningsløse stavel-

ser af sig, mens han med armene gjorde fagter, der var omhyggeligt koordineret med lydene. Ved debutkoncerten onsdag bevægede trækbasunen og klarinetter deres instrumenter, som var de med

i Glenn Millers danseorkester fra 1940'erne, mens de sammen med celloer, slagtøj og et malplaceret cembalo akkompagnerede den polske akkordeonspiller Maciej Frackiewicz i uropførelsen af værket 'Speak', hvor det klassiske hit 'Ave Maria' blev mast. Og selv om Black har sagt, han er »loud«, var musikken stilfærdig og vemodig. Smuk og egentlig kun voldsom i enkeltstående udbrud undervejs.

Hvad James Black vil med det hele?

Han vil lave kunst. Ikke levere et facit. Tankerne flaksede tilbage til Fluxus, Kagel og Beckett, mens han - det tør jeg bande på - øste af egne følelser og erfaringer ved en koncert, der var helt hans egen. Eller som han sagde i interviewet i Ibyen: »Jeg ved ikke, hvad fanden det er... jeg er pisse-træt af, at alting skal give mening«.

thomas.michelsen@pol.dk